

Arrest

nr. 230 791 van 23 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 december 2019 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), ter kennis gebracht op 13 december 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart over de Albanese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 7 november 1976.

Op 13 maart 2019 komt de verzoekende partij het Rijk binnen, zoals blijkt uit de inreisstempels in haar paspoort.

Op 2 april 2019 meldt de verzoekende partij haar aanwezigheid aan de gemeente Luik.

De verzoekende partij wordt op 5 juni 2019 aangehouden. Op 6 juni 2019 wordt zij van haar vrijheid beroofd wegens inbreuken op de drugswetgeving en deelneming aan vereniging.

Op 4 november 2019 wordt de verzoekende partij door de rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot 2 jaar gevangenis met uitstel voor de helft voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoorming.

Op 12 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: [B.]

Voornaam: [N.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Op 04/11/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2jaar gevangenis met uitstel voor de helft door de rechtbank van Dendermonde voor inbreuk aan de wetgeving inzake drugs; deelname aan bendevoorming. Deze gevangenisstraf zal op 17/12/2019 definitief worden.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds februari 2018 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 16/06/2019). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij sinds 13/03/2019 in België verblijft (zie inreisstempels). Op 02/04/2019 heeft hij zijn aanwezigheid aan de gemeente Luik gemeld.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: *de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 04/11/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2jaar gevangenis met uitstel voor de helft door de rechtbank van Dendermonde voor inbreuk aan de wetgeving inzake drugs; deelname aan bendevoorming. Deze gevangenisstraf zal op 17/12/2019 definitief worden.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verblijft reeds sedert februari 2018 (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 16/06/2019) in het Rijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij sinds 13/03/2019 in België verblijft (zie inreisstempels). Op 02/04/2019 heeft hij zijn aanwezigheid aan de gemeente Luik gemeld.

De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 16/06/2019 een vrouw en de kinderen van zijn vrouw in België verblijven. Hij heeft verklaard dat zijn vrouw zwanger was van hun kind. Uit een brief van haar vrouw blijkt dat zij het kind verloren heeft. Zij heeft ook verklaard dat zij niet naar Albanië mag terug wegens zijn ex-man.

Uit het administratief dossier blijkt dat zijn vrouw en kinderen erkend vluchtelingen zijn.

De betrokkene heeft verklaard geen familieleden in Albanië te hebben. Zijn ouders verblijven in Italië.

Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Wat betreft betrokkene samenwoont met de zijn vrouw en de kinderen van zijn vrouw, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van deze kinderen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen van zijn vrouw afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit

ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart een vrouw en kinderen van zijn vrouw te hebben in België die erkend vluchteling zijn. Betrokkene diende zelf geen asielaanvraag in. Hij heeft zelfs geen regularisatieaanvraag ingediend. Het feit dat zijn vrouw en de kinderen van zijn vrouw erkend vluchteling zijn, opent niet het recht tot verblijf. Daarbij, een verwijdering van de betrokkene houdt geen breuk van de familiale relaties in. Immers, hij kan met vrouw en kinderen van zijn vrouw een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de gewijzigde procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om vrouw en kinderen van zijn vrouw in België te bezoeken. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM want de verwijdering is conform de wetgeving en de vrouw en kinderen van zijn vrouw zijn als erkend vluchtelingen niet in staat te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene kan zijn vrouw en kinderen van zijn vrouw ook ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft.

De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, een gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving. Deze gedraging is in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland, § 54).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar Albanië. Het artikel 3 van het EVRM is dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 13/03/2019. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 04/11/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2jaar gevangenis met uitstel voor de helft door de rechtbank van Dendermonde voor inbreuk aan de wetgeving inzake drugs; deelname aan bendevoorming. Deze gevangenisstraf zal op 17/12/2019 definitief worden.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds februari 2018 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 16/06/2019). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij sinds 13/03/2019 in België verblijft (zie inreisstempels). Op 02/04/2019 heeft hij zijn aanwezigheid aan de gemeente Luik gemeld.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar middel toe:

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Ook bevat het bestreden bevel een motivering in feite daar de verzoekende partij, die is vrijgesteld van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. Voorts verwijst de bestreden beslissing tevens naar het gegeven dat de verzoekende partij op 4 november 2019 een veroordeling heeft opgelopen van twee jaar gevangenis met uitstel voor de helft door de rechtbank van Dendermonde voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoorming. De bestreden beslissing stelt dat deze gevangenisstraf op 17 december 2019 definitief zal worden. Ook motiveert het bestreden bevel dat door de maatschappelijke impact van deze feiten de verzoekende partij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat. Enerzijds bestaat er een risico op onderduiken omdat de verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf op het grondgebied geen stappen heeft ondernomen om haar verblijf overeenkomstig de wettelijke bepalingen te regulariseren en omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Opnieuw wordt toegelicht waarom de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde. Hierna wordt ingegaan op de relatie van de verzoekende partij met haar echtgenote en diens kinderen. Ook wordt gesteld: *“Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar Albanië.”*

De beslissing tot terugleiding naar de grens verwijst naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat *in casu* een risico op onderduiken bestaat. Voorts wordt gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij enkel kan nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

In casu betwist de verzoekende partij dat er geen elementen inzake artikel 3 van het EVRM voorliggen. De verzoekende partij stelt dat ze bij een terugkeer naar Albanië het slachtoffer kan worden van bloedwraak. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de verklaringen die zij bij de politionele autoriteiten afgelegd heeft, met name dat ze tweemaal haar naam gewijzigd heeft in Albanië, dat ze in 2009 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar voor doodslag op twee personen en dat ze al dertig jaar in buitenland woont. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een blad toe van het PV 519752/2019. Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekende partij dat het dossier onvolledig is, nu het deze verklaringen bij de politionele autoriteiten niet bevat.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij ter terechtzitting argumenteert dat voormeld proces-verbaal in het administratief dossier had moeten worden opgenomen. Dit proces-verbaal heeft betrekking op een strafrechtelijk onderzoek waar de verwerende partij geen partij bij was. Bijgevolg getuigt het niet van onzorgvuldig handelen van de verwerende partij om voormeld proces-verbaal niet te hebben opgevraagd. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 16 juni 2019 door de verwerende partij werd gehoord in het Albanees. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enkel de antwoorden van de verzoekende partij heeft vertaald, doch niet de vragen die gesteld werden. De verwerende partij argumenteert ter terechtzitting dat het een standaard vragenlijst betreft en dat de verzoekende partij ook de kans heeft gehad om argumenten in het kader van artikel 3 van het EVRM aan te halen. Nu de vragen niet vertaald zijn, kan de Raad dit niet nagaan. Bijgevolg kan de Raad niet nagaan of de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de kans heeft gehad om argumenten in het kader van artikel 3 van het EVRM aan te halen.

Overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet doet “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.” *In casu* voert de verzoekende partij een risico op bloedwraak in Albanië aan in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer zij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Waar de verzoekende partij aangeeft dat ze een risico op bloedwraak loopt bij een terugkeer naar Albanië, dient de Raad vast te stellen dat dit door geen enkel begin van bewijs ondersteund wordt. De verzoekende partij voegt een citaat uit een rapport toe waaruit blijkt dat in het noorden van Albanië en in de regio Shkoder een aantal families in een bloedwraak verwickeld zijn. De verzoekende partij toont niet

aan dat dit rapport betrekking heeft op haar, daar zij afkomstig is uit Elbasan in Albanië. Voorts blijkt uit de bladzijde van het proces-verbaal dat de verzoekende partij bijbrengt niet dat ze vreest voor bloedwraak bij een terugkeer naar Albanië. De verzoekende partij haalt dit niet aan. Zij stelt wel dat ze in Albanië problemen heeft met andere mensen. Evenwel laat ze na te preciseren met wie ze problemen heeft en van welke aard deze problemen zijn. Ook in haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na dit te preciseren. De verzoekende partij situeert deze problemen ook in de periode dat ze teruggekeerd was naar Albanië en aldaar drie winkels geopend had, nadat ze uit Italië teruggekeerd was waar ze in de gevangenis gezeten heeft. Voorts stelt de verzoekende partij dat ze omwille van deze problemen in Albanië in de gevangenis beland is. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij bijzonder vaag blijft. Het is pas wanneer de federale gerechtelijke politie stelt dat “[B. N.] is geboren op 07.11.1976 in Elbasan, en er ingeschreven wijk Beqir Dardha, gebouw n° 84.

Hij heeft tweemaal zijn naam gewijzigd: van [D. F.] in [D. N.] ([N.] was de voornaam van zijn grootvader langs vaderszijde); en van [D. N.] in [B. N.].

Zijn eigen identificatienummer [...]

In 2009 is hij veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf voor doodslag in ELBASAN op 10.11.2008, op twee personen, [K. E.] en [S. B.].

Is in Italië gekend voor drugsmokkel. Hij is door Albanië uitgeleverd aan Italië op 15-01-2014.”, dat de verzoekende partij deze feiten erkent. De verzoekende partij brengt deze gebeurtenissen zelf niet in verband met een bloedwraak. De Raad beklemtont dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat dit verdragsartikel kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. *In casu* laat de verzoekende partij een begin van bewijs bij te brengen dat ze bij een terugkeer naar Albanië een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van bloedwraak. De verzoekende partij is ontzettend vaag omtrent de door in het verzoekschrift aangehaalde bloedwraak. Voorts maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat ze al dertig jaar in het buitenland woont en dat ze geen familie meer heeft in Albanië. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij erkent ingeschreven te zijn in Albanië en aldaar in 2009 te zijn veroordeeld. Daarenboven heeft de verzoekende partij gedurende een door haar niet nader bepaalde periode nog drie winkels in Albanië gehad.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* ongegrond.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS